

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: M. I.**, bytem Č. P., proti **žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, čj. x/315-EKO,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl námitky žalobce a potvrdil své rozhodnutí ze dne 14. 12. 2015, čj. R-14.12.2015-422/. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), neboť dodatečný zápočet doby výkonu základní vojenské služby od 3. 1. 1968 do 31. 7. 1969 a doby zaměstnání od 6. 8. 1969 do 31. 10. 1970 (zaměstnavatel Výstavba Ostravsko - Karvinských dolů, n. p.) se neprojevil ve výši důchodu a starobní důchod žalobce upravený dle zákona č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce (dále jen „zákon č. 264/2006 Sb.“), je stále vyšší.

Žalobce v žalobě vyslovil nesouhlas s výší starobního důchodu a započtenou dobou pojištění. Upozornil na to, že v osobním listu důchodového pojištění není dopočtena náhradní doba pojištění pro poživatele invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně od 7. 4. 2003 do 6. 6. 2010, případně do 6. 4. 2013. Dodal, že požádal o starobní důchod od 7. 4. 2013 a doba pobírání důchodu pro invaliditu třetího stupně by měla být pro výpočet výše starobního

důchodu započtena jako náhradní doba pojištění v rozsahu 80 %. V osobním listu žalobce je započtená doba zaměstnání v Dole Jan Šverma od 13. 1. 1964 do 23. 3. 1967 v délce 831 dní, ovšem dle potvrzení ze dne 8. 3. 1984 zde žalobce pracoval celkem 1152 dní. Proto je celková doba na osobním listu do 6. 4. 2013 jen 37 roků. Žalovaný se námitkami žalobce vůbec nezabýval. Podle žalobce je součet dob pojištění 48 roků nebo 51 roků bez snížení náhradní doby. V této souvislosti žalobce podotkl, že již podle rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení ze dne 2. 8. 1983, jímž mu byl přiznán nárok na částečný invalidní důchod, získal 42 let doby pojištění bez přihlídnutí k době zaměstnání do 18 let věku a bez doby zaměstnání po vzniku nároku na důchod. Žalovaný proto měl k této době přičíst dobu od 7. 4. 2003 do 6. 4. 2013 a od 1. 7. 1962 do 6. 4. 1966, neboť považoval-li Úřad důchodového zabezpečení ve dříve vydaném pravomocném rozhodnutí za odpracovanou dobu 42 let, je žalovaný povinen tutéž dobu zaměstnání hodnotit jako dobu pojištění pro účely nároku na starobní důchod. Žalobce k tomu dodal, že rozhodnutí, zda a kdy odejít do starobního důchodu, záleží na samotném občanovi, jedná se o jeho právo volby a nikoliv povinnost, přičemž termín, od kterého chce důchod přiznat, si volí sám. Žalobce nežádal o snížený důchodový věk, ač podmínky pro něj splňoval, ale požádal o přiznání starobního důchodu až v 65 letech. Po 31. 12. 2006 činil u mužů narozených v roce 1948 důchodový věk 62 let a 2 měsíce.

Žalobce dále poukázal na to, že v jeho osobním listu chybí odpracovaná doba od 1. 7. 1962 do 12. 1. 1964, která nejde dohledat. Upozornil v této souvislosti na změnu rozhodného čísla a dodal, že v dané době musel každý pracovat, jinak by ho „zavřeli“ nebo dali do výchovného ústavu. Povinnou školní docházku ukončil v červnu 1962, do učebního poměru nenastoupil a s ohledem na rodinnou situaci musel jít pracovat. Nastoupil v rámci letních prázdnin na brigádu od 1. 7. 1962 v Ostravě - Mariánských Horách, kde následně zůstal pracovat. K období od 1. 7. 1962 do 12. 1. 1964 pak uvedl, že neví, kdo „to měl na starost“, ani „pod co patřil“. Před dovršením 15 let pracoval pouze 4 hodiny denně jako pomocný dělník, poté již 6 hodin a někdy 7 nebo 8 hodin denně včetně sobot. V osobním listu rovněž chybí doba pojištění, kterou získal v rámci brigády v Cukrovaru Žatec, s. p., k čemuž žalobce dodal, že neví, kde mají oddělení archivu a spisovny. Nesprávně je rovněž započtena doba od 1. 1. 1993 do 31. 5. 1993, kdy skutečná doba je od 16. 12. 1992.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě připomněl, že žalobci byl od 1. 2. 1983 přiznán invalidní důchod (od 1. 1. 2010 důchod třetího stupně) vypočtený z nejvýhodnějšího průměrného výdělku stanoveného za roky 1978 až 1982 postupně zvýšený na částku 14.935 Kč měsíčně. Protože žalobce dne 7. 4. 2013 dosáhl věku 65 let, provedl žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 3. 2013 dle § 61a zákona č. 155/1995 Sb. změnu invalidního důchodu na starobní ve stejné měsíční výši. Na základě žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona pak žalovaný dne 24. 4. 2013 rozhodl o nároku na přiznání starobního důchodu dle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. ode dne 7. 4. 2013 s ohledem na § 76a věty druhé téhož zákona, ve znění zákona č. 264/2006 Sb., tak, že žalobci náleží starobní důchod v měsíční výši 15.341 Kč (procentní výměra 13.011 Kč a základní výměra 2.330 Kč). Žalovaný při výpočtu hodnotil veškerou dobu pojištění dle dokladů založených ve své evidenci a zároveň po provedeném šetření a ověření chybějící doby pojištění dodatečně žalobci započtl dobu vojenské služby od 3. 1. 1968 do 31. 7. 1969, dobu zaměstnání od 6. 8. 1969 do 31. 10. 1970 i chybějící dobu zaměstnání (později pojištění) od 18. 5. 1967 do 13. 9. 1967. Doba od 7. 4. 2003, kdy žalobce splnil podmínky pro nárok na starobní důchod dosažením věku 55 let dle § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., do data přiznání dne 6. 4. 2013, pak zhodnotil jako dobu vyloučenou.

Ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. neumožňuje hodnotit tuto dobu jako dobu pojištění po nároku, neboť se nejedná o výdělečnou činnost. Ostatně ani § 39 zákona č. 155/1995 Sb. takovou možnost nepřipouští. Po dodatečném zápočtu chybějící doby, která byla prokázána, by starobní důchod od 7. 4. 2013 náležel za 37 roků a 303 dnů, po snížení náhradní doby pojištění na 33 roků a 350 dnů ze stanoveného výpočtového základu období 1986 až 2012 24.104 Kč za 33 roků 49,5 % z této částky, tj. 11.932 Kč procentní výměry, spolu se základní výměrou 2.330 Kč měsíčně úhrnem 14.262 Kč měsíčně. Po výpočtu s úpravou dle zákona č. 264/2006 Sb. však činí procentní výměra 13.011 Kč měsíčně a základní výměra 2.330 Kč měsíčně (úhrnem 15.341 Kč).

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že o hornický starobní důchod nežádal a pro jistotu požádal o starobní důchod až 65 letech. Připomněl, že dle rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení má odpracováno 42 roků a tuto dobu jako dobu zaměstnání je povinen hodnotit i žalovaný. Poukázal na to, že lidé, kteří se stanou invalidními především v mladém věku kvůli úrazu či vážné nemoci, se obávají, že jejich důchod bude velmi nízký. Zákon č. 155/1995 Sb. pamatuje na tyto situace tím, že se do doby pojištění pro výpočet invalidního důchodu započítává i tzv. dopočtenou dobu, což v praxi znamená, že se při výpočtu invalidního důchodu zohledňuje nejen doba pojištění získaná do vzniku invalidity, ale i doba od vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku. Pro účely zjištění dopočtené doby se určuje důchodový věk data narození. Zákon umožňuje dopočtenou dobu započítat v plném rozsahu při splnění určitých podmínek, jde především o získání doby z českého důchodového pojištění. Pokud nejsou zákonné podmínky splněny, dopočtená doba se krátí. Podmínky zápočtu dopočtené doby se započítává v plném rozsahu tehdy, je-li období od 18 let věku pojištěnce do vzniku nároku na jeho invalidní důchod kryto dobou českého pojištění, nebo vznikla-li invalidita následkem pracovního úrazu (nemoci z povolání), případně vznikl-li tento nárok před 18. rokem věku, anebo byl-li tento plný invalidní důchod přiznán pro invaliditu způsobenou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, pro který jeho poživatel mohl vykonávat soustavné zaměstnání, avšak je zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání. Poživatelům invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně se tedy dle žalobce po nároku na starobní důchod zvyšuje procentní výměra starobního důchodu (až si o něj požádá) o 1,5 % za každý rok pojištění, tedy stejně jako doba do nároku na starobní důchod. Podle žalobce tedy v návaznosti na výše uvedené by v jeho případě procentní výše důchodu měla činit 15.186 Kč měsíčně, a spolu se základní výměrou 2.330 Kč ke dni 7. 4. 2013 měla být výše jeho důchodu 17.562 Kč.

Při jednání u soudu žalobce nad rámec písemného vyhotovení žaloby a repliky zdůraznil, že o starobní důchod žádal záměrně až v 65 letech. Ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. hovoří o důchodovém věku, nikoliv sníženém důchodovém věku, a stejně tento rozdíl nezohledňují ani „brožury“ žalovaného, které od něj má k dispozici. Ustanovení § 34 odst. 2 citovaného zákona se pak na žalobce nevztahuje; důchodového věku dosáhl, až když mu bylo 62 let a 2 měsíce. Dodal, že k době mezi lety 1962-1964 žádné potvrzení nemá, jednalo se ovšem o dobu, kdy všichni museli pracovat. Žalobce již v té době do školy nechodil, v archivu žádné záznamy o této době a jeho práci nenalezl, přičemž záznam by mohl být ve spise soudu, který rozhodoval o jeho invalidním důchodu z roku 1983. K dotazu soudu, zda tedy navrhuje a trvá na provedení důkazu zmíněným soudním spisem, však žalobce výslovně uvedl, že nikoliv, neboť podstatou sporu je v dané věci dopočet doby od

jeho 55 let. V rámci svého závěrečného návrhu pak žalobce poukázal na případ V. Č., u něhož (pokud jde o započítání dob) žalovaný podle žalobce postupoval jinak. Poukázal na to, že žalovaný nesprávně aplikuje výhodu pro horníky, kteří odpracovali 10 let v uranových dolech, a pokud by tento postup žalovaného byl správný, počítá špatně částečný invalidní důchod po úrazu či nemoci z povolání po dosažení 55 let. Žalovaný nesprávně obecný důchodový věk počítá pouze do dosažení 55 let. Doba ode dne vzniku plného invalidního důchodu do dosažení obecného důchodového věku se hodnotí stejně jako doba pojištění z titulu výdělečné činnosti až do obecného důchodového věku. Žalovaný pak špatně započítal náhradní dobu od roku 1983 pouze v rozsahu 80% a nikoliv 100%. V zákoně č. 100/1988 Sb. se náhradní doba za plný invalidní důchod ještě nesnižovala. Žalobce současně poukázal na internetový portál žalovaného s tím, že pokud by žalovaný zjistil, že běžný způsob výpočtu důchodu je pro horníka výhodnější, zvláštní pravidla pro hornické důchody se nepoužijí a důchod bude stanoven běžným způsobem. Poukázal na to, že žádný zákon ani reforma nesnižoval zápočet let doby již jednou započtené od Úřadu důchodového zabezpečení.

Žalovaný při jednání u soudu nad rámec písemného vyjádření k žalobě předně upozornil na to, že v tomto vyjádření je chybně uvedeno, že o starobním důchodu žalobce rozhodoval na základě žádosti o odstranění tvrdosti, neboť tak učinil k jeho žádosti o starobní důchod. S odkazem na § 74 zákona č. 155/1995 Sb. a § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. žalovaný dodal, že žalobci vznikl nárok na snížený důchodový věk a ten se i pro výklad dalších ustanovení považuje za důchodový věk. Ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. hovoří o vzniku nároku a dopadá na situaci před vznikem, odst. 2 téhož ustanovení se pak týká období po vzniku nároku, přičemž žalobce po vzniku nároku žádnou dobu pojištění dle § 57 nemá. V případě žalobce byl aplikován fiktivní osobní vyměřovací základ na základě speciálního koeficientu, stejně tak u procentní výměry dle § 76a zákona č. 155/1995 Sb. byl u žalobce použit speciální výpočet, v důsledku něhož je procentní míra stále vyšší i přes dodatečně doložené doby v průběhu řízení jeho žádosti. Pokud jde o dobu po roce 1964, zde má žalovaný skutečně za prokázanou dobu nižší, než plyne ze žalobcem předkládaného potvrzení. Ve vztahu k období před rokem 1964 pak žalovaný poukázal na to, že ani dle žalobcem zmiňovaného rozhodnutí soudu z roku 1984 tato doba prokázána nebyla. Závěrem pak dodal, že v žalobcem zmiňovaném případě V. Č. by sice přesné stanovisko mohl podat až po seznámení se s příslušným dávkovým spisem, nicméně dle žalobcem předložených podkladů se jeví, že v tomto případě byl použit shodný výpočet jako u žalobce, přičemž rozdíl je pouze v tom, že po vzniku nároku má pan Č. započteny výdělky z vedlejší činnosti.

Mezi účastníky v dané věci není sporu o tom, že žalobce byl před 1. 1. 1993 více než 10 let zaměstnán při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy ve smyslu § 74a zákona č. 155/1995 Sb. Žalobci pak byl přiznán plný invalidní důchod (invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně).

Krajský soud v Praze z předloženého správního spisu především ověřil, že žalobce dne 14. 2. 2013 podal žádost o starobní důchod. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 4. 2013 rozhodl tak, že žalobci dle § 61a zákona č. 155/1995 Sb. od 7. 4. 2013 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně náleží starobní důchod ve výši důchodu invalidního, tedy 14.935 Kč měsíčně. V návaznosti na to dne 19. 4. 2013 žalobce podal žádost o odstranění tvrdosti zákona a dne 24. 4. 2013 žalovaný rozhodl tak, že starobní důchod žalobce činí měsíčně 15.341 Kč (procentní výměra 13.011 Kč a základní výměra 2.330 Kč). Dne

2. 9. 2015 pak žalobce požádal žalovaného o přepočítání starobního důchodu s ohledem na výkon vojenské služby (3. 1. 1968 - 31. 7. 1969) doložený propouštěcím listem a dobu zaměstnání u národního podniku Výstavba Ostravsko - Karvinských dolů (6. 8. 1969 - 31. 10. 1970), kterou dokládal zápočtovým listem. Žalovaný nicméně svým shora již označeným prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce zamítl s tím, že dodatečně provedený zápočet žalobcem doložených dob pojištění neměl vliv na výši přiznaného důchodu a pro žalobce je dále výhodnější procentní míra stanovená dle zákona č. 264/2006 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 1. 2016 námitky, v nichž poukázal na to, že mu chybí započítaná doba 1. 7. 1962 - 12. 1. 1964, 18. 5. 1967 - 13. 9. 1967 a 14. 9. 1967 - 31. 12. 1967, k čemuž dodal, že mu chybí dopočet do 65 let. Žalovaný pak rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou námitky žalobce zamítl a své prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Součástí správního spisu dále jsou mimo jiné rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze ze dne 1. 2. 1983, kterým byl žalobci přiznán částečný invalidní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Úřadu důchodového zabezpečení rozhodnutím ze dne 2. 8. 1983, čj. 480 407 476 zamítl. Toto rozhodnutí pak bylo zrušeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 1984, čj. 15 C 323/83-20.

Žalobce pak soudu nad rámec výše uvedeného ještě předložil zápočtový list týkající se jeho zaměstnání v Restauraci S., s. r. o, dále potvrzení o zaměstnání žalobce u koncernového podniku Důl J. Š. ze dne 8. 3. 1984, evidenční list důchodového pojištění vystavený společností T. T., a. s. a osobní list důchodového pojištění V. Č.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V návaznosti na výše uvedené je předně nutno zdůraznit, že ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí jsou rozhodujícím přezkumným rámcem právě tzv. žalobní body, tedy žalobcem uvedené skutkové a právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak přitom plyne z § 71 odst. 2 s. ř. s., rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, která dle § 72 odst. 1 téhož zákona činí 2 měsíce od oznámení rozhodnutí žalobci. V této souvislosti je přitom nutno zdůraznit, že žalobní bod týkající se případu pana V. Č. žalobce v daném řízení poprvé uplatnil až při jednání u soudu, tedy zjevně až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Tímto žalobním bodem se proto zdejší soud v daném řízení nemohl zabývat. Stejně tak soud upozorňuje na to, že žalobní bod, podle něhož žalovaný špatně žalobci započítal náhradní dobu od roku 1983 (započítal ji pouze v rozsahu 80% a nikoliv 100%) byl v řízení vznesen až v replice k vyjádření žalovaného resp. v závěrečném návrhu žalobce předloženém v písemné formě při jednání u soudu, tedy ani tímto žalobním bodem se soud s ohledem na výše uvedené v daném řízení nemohl věcně zabývat (ostatně sám žalobce na str. 3 žaloby výslovně hovoří o tom, že doba pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně je tzv. náhradní dobu pojištění, která se při výpočtu důchodu hodnotí v rozsahu 80%).

Pokud jde o samotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, Krajský soud v Praze v první řadě nepřisvědčil námitce žalobce, že pro výpočet výše starobního důchodu měla být zohledněna náhradní doba pojištění poživatele invalidního důchodu pro invaliditu třetího

stupně. Jak totiž plyne z § 33 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., „výše procentní výměry starobního důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod a podle doby pojištění získané po vzniku nároku na tento důchod. Do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod se nezahrnují náhradní doby pojištění“. Jak již přitom bylo výše uvedeno, žalobci jako bývalému horníku v hlubinném uranovém dole, vznikl nárok na starobní důchod dle § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. již dne 7. 4. 2003 a s ohledem na výše uvedené není možné zohlednit pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně po uvedeném dni. Soud v této souvislosti upozorňuje na to, že je třeba rozlišovat mezi vznikem nároku na starobní důchod a nárokem na výplatu důchodu. Nárok na důchod totiž vzniká dle § 54 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. dnem splnění podmínek stanovených daných zákonem, přičemž od vzniku nároku na důchod zákon odlišuje nárok na jeho výplatu, který vzniká až na základě podání žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu. Jak již přitom bylo výše uvedeno, zákonná konstrukce pro určení výše starobního důchodu dle citovaného § 33 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. výslovně předpokládá nezahrnutí náhradních dob pojištění (tedy i dobu, kdy žalobci náležel invalidní důchod třetího stupně) do doby pojištění získané po vzniku nároku na starobní důchod, přičemž výše procentní výměry starobního důchodu se zvyšuje pojištěnci, jen pokud po tomto datu vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom invalidní důchod (viz § 34 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.). Akceptace žalobcem nastíněné argumentace by podle názoru zdejšího soudu již znamenala nepřípustné vykročení z nastíněné zákonné konstrukce, které za stávající právní úpravy není možné. K námitce, že žalobce nežádal o přiznání „hornického“ důchodu, ale až o důchod starobní, a je pak nutno konstatovat, že koncepce ustanovení § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. nedává pojištěnci splňujícímu kritéria daná tímto ustanovením na výběr, zda využije v důsledku sníženého důchodového věku možnost vzniku nároku na starobní důchod, neboť ten vzniká ze zákona.

V návaznosti na výše uvedené je pak třeba uvést, že krajský soud nepřehlédl, že ačkoliv součástí námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí je obecná zmínka, podle níž v dané věci „chybí dopočet do 65 let“, žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí touto otázkou výslovně nezabýval. Uvedené by pak za určitých okolností nepochybně mohlo vést k tomu, že by s odkazem na tento závěr krajský soud bez dalšího napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V nyní projednávané věci by však takový postup soudu byl toliko formalistický a zbytečně prodlužující řešení celého sporu. Ostatně zmíněná námitka žalobce byla odpovídajícím způsobem upřesněna až v rámci samotné žaloby (tedy až v řízení před soudem a žalovaný v tomto řízení na danou námitku reagoval), jedná se toliko o námitku právní povahy, přičemž pak z reprodukční části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný se výši starobního důchodu žalobce i zjištěnou dobou pojištění žalobce komplexně zabýval, přičemž požadavek žalobce na zvýšení důchodu neshledal důvodným, k čemuž by při případném nezapočtení náhradních dob pojištění nemohlo dojít. Skutečnost, že žalovaný své související úvahy výslovně nezahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí, v dané věci podle názoru zdejšího soudu nutně nemusí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně započel (resp. nezapočetl) některé žalobcem získané doby pojištění. Podle žalobce v jeho osobním listu důchodového pojištění zcela chybí doba, kterou získal v rámci brigády v Cukrovaru Ž., s. p. (při jednání u soudu

předložil doklad na dobu zaměstnání v rozsahu 72 dnů od společnosti T. T., a. s.), nesprávně je dále započtena doba zaměstnání v restauraci S. (namísto od 16. 12. 1992 do 31. 5. 1993 je v osobním listu žalobce uvedena doba až od 1. 1. 1993) a doba zaměstnání v Dole J. Š. od 13. 1. 1964 do 23. 3. 1967 je započítána v délce 831 dní místo 1152 dní.

Aniž by bylo nutno zabývat se tím, zda žalobcem předložené doklady skutečně prokazují získání jím uváděných dob pojištění (resp. proč některé doby žalobce doplnil až v průběhu správního řízení či dokonce v řízení před soudem), je třeba především připomenout, že podle napadeného rozhodnutí má žalobce započteno 37 roků a 303 dní pojištění, což po krácení činí 33 roků a 350 dní, přičemž napadené rozhodnutí vychází z obecné konstrukce (žalobcem nezpochybněné), že žalobci náleží starobní důchod upravený podle zákona č. 264/2006 Sb. ve výši 15.341 Kč (základní výměra 2.330 Kč a procentní výměra 13.011 Kč), tedy ve výši přesahující dopočet žalobcem nově dokládaných dob pojištění. I pokud by pak soud akceptoval tvrzení žalobce uvedená v žalobě a jím předložené doklady, doba jeho pojištění by se pro výpočet procentní výše důchodu sice zvýšila a byla by tvořena 52,5% (35x 1,5%) z výpočtového základu 24.104 Kč, ovšem ani tak by v součtu se základní výměrou (2.330 Kč) stále nedosahovala výše starobního důchodu přiznaného žalobci na základě úpravy podle zákona č. 264/2006 Sb. I pokud by tedy soud akceptoval žalobcem předložené podklady a uložil žalovanému v dalším řízení tyto doby započíst, bylo by zrušení napadeného rozhodnutí jen formálním aktem, který by na výši starobního důchodu žalobce ničeho nezměnil.

Pokud pak žalobce namítal, že v jeho osobním listu důchodového pojištění chybí odpracovaná doba od 1. 7. 1962 do 12. 1. 1964, která nejde dohledat, je k tomu třeba připomenout, že žalovaný přešetřil tvrzení žalobce na základě jeho osobního spisu, který si vyžádal z archivu O., a. s. Zde však bylo uvedeno, že žalobce pracoval na dole J. Š. od 13. 1. 1964 do 31. 12. 1967 s poznámkou, že před rokem 1964 nepracoval. Ani ze žalobcem předloženého usnesení krajského soudu ve věci jeho invalidního důchodu neplynou dostatečné podklady pro závěr o zaměstnání žalobce v dané době. Žalovaný podle soudu učinil veškerá rozumná opatření k dodatečnému zjištění doby pojištění žalobce v letech 1962 - 1964. Tvrzení žalobce, že v dané době hrozil nezaměstnaným trest odnětí svobody či umístění do výchovného ústavu pak nemůže být dostatečné k prokázání konkrétního počtu odpracovaných dní pro započtení dané doby pojištění.

K související námitce, že podle výše označeného rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení z 2. 8. 1983 získal žalobce 42 let doby pojištění bez přihlédnutí k době zaměstnání do 18 let věku a bez doby zaměstnání po vzniku nároku na důchod, přičemž podle žalobce žalovaný byl povinen tutéž dobu zaměstnání hodnotit jako dobu pojištění pro účely nároku na starobní důchod, je třeba konstatovat, že shora označené rozhodnutí nelze považovat za závazný podklad nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Jistě lze připustit, že za určitých okolností může mít doba pojištění zjištěná žalovaným v jiném řízení význam pro řízení v jiné věci, zde je však třeba zdůraznit, že předmětem přezkumu soudu je nyní rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016 vydané v samostatném řízení (navazujícím na předchozí prvostupňové řízení), které s řízením o invalidním důchodu žalobce probíhajícím v roce 1983 nesouvisí. Žalovaný nepochybil, pokud v nyní vedeném řízení v případě výpočtu starobního důchodu žalobce vycházel z údajů zachycených v osobním listě důchodového zabezpečení. Údaje zaznamenané v tomto osobním listu na rozdíl od žalobcem akcentovaného rozhodnutí jsou mimo jiné přehledně časově strukturované a především umožňují správním

orgánům konfrontovat jejich správnost s dalšími podklady, které mají k dispozici (případně s těmi, které žalobce ještě později dokládal). Lze naopak mít důvodné pochyby, zda souhrnné údaje uvedené v žalobcem zmiňovaném rozhodnutí z 2. 8. 1983 jsou z hlediska metodiky výpočtu starobního důchodu a soudního přezkumu napadeného rozhodnutí aplikovatelné. Nelze přehlédnout, že zmíněné rozhodnutí týkající se invalidního důchodu vychází z odlišné právní úpravy a zákonné konstrukce.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek za důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému dle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve věcech důchodového pojištění náhrada nákladů nenáleží (náhradu ostatně ani nepožadoval), rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. září 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
P. Š.